

■ «Οί μεμψιμοιρίες τους κατέστρεψαν τὸ κάθετι»

Ἡ ὑπομονὴ στὶς θλίψεις μας χαρίζει τὴν αἰώνια παρηγορία*

«Ἔστειλα θλίψεις στὶς ἐπίγειες ζωές τους
γιὰ τὴν σωτηρία τους»

Κατὰ τὴν ἑναρξὶ τοῦ 1840, σὲ μία ἀπὸ τὶς Νότιες ἐπαρχίες τῆς Ρωσίας, στὸ Χάρκωβ ἢ ἴσως στὸ Βορονεζ (δὲν θυμάμαι), συνέβη τὸ ἀκόλουθο ἀξιοσημεῖωτο γεγονός, τὸ ὁποῖο μαρτυρήθηκε ἀπὸ ἀξιόπιστο πρόσωπο, πού τὸ διηγήθηκε στὸν κεκοιμημένο πια Γέροντα τῆς Μονῆς τῆς Ὀπτινα π. Μακάριο.

Ἐκεῖ ζοῦσε μιὰ χήρα, ἡ ὁποία κατήγето ἀπὸ τὴν ἀνωτέρα τάξι, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας διαφόρων λόγων περιῆλθε σὲ ἐσχάτη πενία καὶ σὲ δύσκολες περιστάσεις καὶ σὰν συνέπεια, αὐτὴ καὶ οἱ δύο νεαρὲς θυγατέρες τῆς ὑπέμεναν μεγάλη στέρησι καὶ θλίψι.

Μὴ ἀναμένοντας τὴν ὁποιαδήποτε βοήθεια στὴν κατάστασί τους, ἄρχισε νὰ παραπονηταὶ ἐναντίον τῶν ἄλλων, καὶ ἀκόμη ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ! Σὲ αὐτὴ τὴν πνευματικὴν κατάστασι εὗρισκομένη, ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε.

* * *

Μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας τους, ἡ κατάστασις τῶν θυγατέρων ἔγινε ἀκόμη πιὸ πολὺ ἀνυπόφορη.

Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τὶς δύο ἐπίσης μεμψιμοιροῦσε, ὅπως ἡ μητέρα τῆς, καὶ ὁμοίως ἀρρώστησε καὶ ἀπέθανε.

Ἡ μικρότερη πού ἀπέμεινε, πόνεσε ὑπερβολικὰ μετὰ τὸν θάνατο τῆς μητέρας καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς, διότι εἶχε ἀφεθῆ μόνη στὸν κόσμον αὐτό, ὅπως ἐπίσης καὶ γιὰ τὴν ἀπελπιστικὴ

κατάστασί της.

Στὸ τέλος ἀρρώστησε καὶ αὐτὴ ἐπίσης.

Κάποιες γνωστὲς τῆς κοπέλλας πὺ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὴν μοῖρα της, βλέποντας ὅτι ἐπλησίαζε στὸ τέλος της, τῆς ἐπρότειναν νὰ ἐξομολογηθῆ τις ἁμαρτίες της καὶ νὰ δεχθῆ τὰ Ἅγια Μυστήρια, καὶ αὐτὴ συνεφώνησε.

Αὐτὴ μετὰ ἐζήτησε ἐπίσης ἀπὸ ὅλους, σὲ περίπτωσι πὺ θὰ πέθαινε νὰ μὴν τὴν κηδεύσουν πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἀγαπητοῦ πνευματικοῦ της πατρὸς, ὁ ὁποῖος ἔλειπε ἐκεῖνον τὸν καιρὸ.

Λίγο μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἀνεπαύθη.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της, δὲν ἐκηδεύθη καὶ ἀνεμένετο ἡ ἐπιστροφὴ τοῦ πνευματικοῦ της πατρὸς.

* * *

Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ ὁ πνευματικὸς πατέρας καθυστεροῦσε ἐξ αἰτίας κάποιων ὑποθέσεων καὶ δὲν ἐπέστρεφε.

Πρὸς κατάπληξιν ὄλων, τὸ σῶμα τῆς κοπέλλας δὲν παρουσίασε κανένα δεῖγμα φθορᾶς.

Ἄν καὶ κρῦο καὶ δίχως πνοή, ὡμοίαζε περισσότερο μὲ κοιμωμένον, παρὰ μὲ νεκροῦ.

Στὸ τέλος, μόνον κατὰ τὴν ὀγδὴ ἡμέρα μετὰ τὴν κοίμησί της, ὁ πνευματικὸς της πατέρας ἐφθασε καὶ ἄρχισε τὴν ἐτοιμασία γιὰ τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθία, θέλοντας νὰ τὴν κηδεύσῃ τὴν ἐπομένη ἡμέρα, ἤδη ἐνάτη ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς της.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς κηδεΐας, ἓνας ἀπρόσμενος συγγενὴς κατέφθασε ἀπὸ τὴν Ἁγία Πετρούπολι καὶ ἀτενίζοντας τὸ πρόσωπο πὺ ἔκειτο στὴν νεκρικὴ κλίνη, εἶπε ἀποφασιστικά:

«Ἄν ἐπιθυμῆτε, ἐπιτελέσατε τὴν κηδεΐα της ὅπως νομίζετε σωστά, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἐπιτρέψω νὰ τὴν θάψετε, ἐφ' ὅσον δὲν παρουσιάζει ὁρατὰ σημεῖα θανάτου».

* * *

Πράγματι, αὐτὴν τὴν ἡμέρα ἡ κοπέλλα πὺ ἔκειτο στὸ φέρετρο σηκώθηκε καὶ ὅταν ἄρχισαν νὰ τὴν ἐρωτοῦν, τί τῆς συνέβη, ἀπήντησε ὅτι εἶχε πεθάνει πραγματικὰ καὶ εἶχε ἰδεῖ τὴν πληρότητα τῆς ἀνεκφράστου ὁμορφιᾶς καὶ χαρᾶς, τις

«Μονές» τοῦ παραδείσου.

Μετὰ εἶδε τὸν ζοφερὸ τόπο τῆς βασάνου καὶ μεταξὺ ἐκείνων πού ἐβασανίζοντο εἶδε τὴν μητέρα της καὶ τὴν ἀδελφή της.

Τότε, ἄκουσε μία φωνή.

«**Ἔ**στειλα θλίψεις στὶς ἐπίγειες ζωές τους γιὰ τὴν σωτηρία τους. **Ἄ**ν ὅλα τὰ ὑπέφεραν μὲ ὑπομονή, ταπείνωσι καὶ εὐχαριστία καὶ ὑπέμεναν μὲ μακροθυμία τὶς ἐφήμερες δυσκολίες καὶ στερήσεις, θὰ ἐδέχοντο τὶς αἰώνιες παρηγορίες, τὶς ὁποῖες εἶδες στὶς εὐλογημένες “Μονές” τοῦ Παραδείσου. **Ἄ**λλὰ οἱ μεμψιμοιρίες τους κατέστρεψαν κάθετι καὶ ἔτσι τώρα βασανίζονται. **Ἄ**ν ἐπιθυμῆς νὰ εἶσαι μαζί τους, πῆγαινε καὶ γόγγυζε...».

Μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἡ κεκοιμημένη ἐπανῆλθε στὴν ζωή!...

(*) Περιοδ. «Ορθόδοξη Ζωή» (Orthodox Life), τόμος 39, Νο 1/ Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1989, σελ. 33-34. Ἐπιμέλ. ἡμετ.